

Tvého milosrdenství je, Hospodine, plná země, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. Prokázal jsi dobro svému služebníku podle svého slova, Hospodine. Nauč mě okoušet a znát, co je dobré, já tvým přikázáním věřím. Žalm 119, 64-66

Ezechiel 36, 6-11

Když se apoštolové navrátili, vypravovali Ježíšovi, co všechno činili. Vzal je s sebou a odešli sami do města Betsaidy. Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali. Schylovalo se k večeru. Tu k němu přistoupilo dvanáct učedníků a řekli: "Propusť zástup, ať jdou do okolních vesnic a dvorů opatřit si nocleh a něco k jídlu, protože jsme zde na pustém místě." On jim řekl: "Dejte jim jíst vy!" Řekli mu: "Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby; nebo snad máme jít a nakoupit pokrm pro všechn tento lid?" Bylo tam asi pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: "Usad'te je ve skupinách asi po padesáti." Učinili to a rozsadili je všechny. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A najedli a nasýtli se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů. Lukášovo evangelium 9, 10-17

Dejte vy jim jíst!

Apoštolové byli po velké misi. Měla obrovský ohlas, dokonce i na královském dvoře. Z nějakých dvou rybářů Jakuba či Jana se staly za pár dní velice známé osobnosti. S takovými výsledky nikdo z nich nepočítal. Měli vůbec promyšleno, co v případě neúspěchu a co když naopak uspějí?

Pravděpodobně ne. Vypovídá to spíše o neschopnosti či o opravdovosti? Tady spíše o opravdovosti. Naopak naše neschopnost odhadnout vývoj po listopadu 1989 a naivní důvěra lidem, kteří důvěry hodni nebyli, je chybou, za kterou bychom se měli kát.

Když byli vysíláni Mistrem učedníci, tady jich bylo dvanáct a později sedmdesát, přišli zpět unavení, přišli překvapení úspěchem, mírně zmatení, pamatovali si spíše své úspěchy, než Boží velikost. Proto si učedníci po návratu potřebovali s Mistrem vše v klidu probrat a zhodnotit (Marek 6,30 a následující verše).

Jenže vlna zájmu lidí zasažených Boží milostí byla tak velká, jak velká je lidská bída. Zástupy se hrnuly k městečku Betsaida. Zatím Ježíš poodjel na lodičce z městečka stranou a tam, na pustém místě, jej lavina lidského zájmu dostihla. Bylo-li v zástupu zájemců jen mužů 5 000, pak si můžeme domyslet, že dav čítal nejméně dvakrát tolik, když dopočítáte ženy a děti. Byla to velká událost. Přičemž z historických pramenů víme, že okolní městečka měla kolem dvou až tří tisíc obyvatel.

Pán Ježíš zase odložil debatu s učedníky a začal se věnovat zástupu, protože byli jako ovce bez pastýře (popisuje Matouš 14, 14 a Marek 6, 34) Pak se připozdilo. V reakci na přetížení a únavný zájem davu by se dal čekat od učedníků obyčejný alibismus unavených lidí. V návrhu, aby si tisíce poutníků obstaraly jídlo a nocleh, je znát zoufalství. Je jim jasno, že jde o věc nemožnou.

Už jste se také cítili tak zle, protože po vás stále někdo něco chce a vy už prostě nemůžete? Jak běžné v dnešním světě!

V Ježíšově odpovědi by někdo mohl hledat alibismus mocných: „*Tak se o ně postarejte Vy! Moje práce to není, já jsem je přišel spasit! Dejte vy jim jíst!*“ Ale to by nebyl On, aby to tak myslel a říkal. Jde spíše o jemný humor a ironii, ze kterými následuje akce. Přehlédne mírně popuzenou reakci učedníků a s přesvědčením, že urazit se umí každý, ale něco udělat, to je věc druhá – a začne konat.

A začne konat od toho mála, které je k dispozici. Měli totiž pět chlebů a dvě ryby. A to jídlo ještě nebylo jídlem samotných učedníků (Jan 6, 9), to měl nějaký kluk „náhodou“ s sebou! Nevadí! Pán od svých učedníků chce jediné – aby začali organizovat. Na trávu se měla usadit společenství po padesáti mužích, muži totiž jídali odděleně. Ale nejedli bez odpovědnosti za děti a ženy. tj. Možná

bylo ještě jednou tolik žen a dětí. To jsou jednotky podobné našim sborům v optimální velikosti. 5 000 mužů po 50 je 100 jednotek, sto sborů.

Pán Ježíš po učednících chtěl, aby dav organizovali do jednotek. To je zvláštní, že? Dříve, než dělí chléb a ryby, dělí dav! V tom je prostá symbolika, která naznačuje podíl učedníků na Božím díle, tedy i náš podíl: Máme organizovat, dělat prostor pro sdílení evangelia. Od malých skupinek, přes nové stanice až po nové sbory. A nemáme je organizovat podle svých sil (tedy nikoli 5 000 děleno 12 na sbory po 417 mužích, aby každý apoštol měl jeden v němž by biskupoval), ale podle rozumné velikosti společenství. To je naléhavá zpráva pro církve a její plánování.

A pak Pán Ježíš lámal a lámal a učedníci nosili a lámali a lámali a tatínkové lámali a lámali – a pořád bylo dost. Nebylo to jako ve filmu, kdy kamera *švenkne* na Ježíše, který se modlí a pak znova *švenkne* na zem, kde je najednou mnoho chlebů. Všechny kvantitativní divy v evangeliích a v první církvi se děly postupně. A za prostřednictvím, při akci. Něco Ježíš předal pověřeným a ti pověření to předali dále a ti obdarovaní pak zase dále. A pořád bylo pro všechny dost. Učedníci měli být svědky toho dělení. Mělo se to dít skrze ně. A má se to dít skrze nás.

Nakonec, protože chléb byl považován za Boží dar, je posbíráno dvanáct košů. To je zase jemný Ježíšův humor. Nejedná se o nějaké nůše. Jedná se o proutěný koš, spíš misku, kterou měl každý k ruce, skoro jako ešus v základním vybavení. Tedy jednalo se o osobní koš na potraviny, který se nosil na zádech!

Každý z učedníků měl pocítit, že z toho mála je teď pro všechny dost a pro učedníky taky! Dvanáct - pro každého z nich! A Pán Ježíš jim to Boží zabezpečení později připomínal (Matoušovo evangelium 16, 9), když na palubě lodi ve strachu o sebe sama brblali, že si zapomněli s sebou vzít chleba.

Co si z toho vzít?

Stále děláme věci nad naše poměry. Nemáme na to! Smiřme se s tím! Nicméně máme Mistra, který má na všechno. A dělá to tak, že nás nechá organizovat distribuci. A pak z mála dělá hodně. A nedělá to jako automat, ale vždy s dobrým poučením pro naši víru. A jemně vtipné je, že pro nás samotné pak bývá víc, než bylo před tím. Jemně akorát. Plný ešus, plný koš.